

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 20/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. V., vo veci namietaného porušenia jeho základného podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uzneseniami Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 10 C/90/2010-62 z 9. februára 2012 a č. k. 10 C/90/2010-76 z 3. apríla 2012 a uzneseniami Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co/146/2012 z 31. mája 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. septembra 2013 doručená sťažnosť J. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uzneseniami Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C/90/2010-62 z 9. februára 2012 a č. k. 10 C/90/2010-76 z 3. apríla 2012 a uzneseniami

Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co/146/2012 z 31. mája 2013.

2. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že 20. októbra 2010 podal na okresnom súde návrh na obnovu konania vedeného pod sp. zn. 9 C/44/2005 v spojení s konaním krajského súdu vedeným pod sp. zn. 4 Co/14/2010. K podaniu návrhu na obnovu konania ho viedli predovšetkým skutočnosti, že rozsudok krajského súdu „... je zdôvodnený v náš neprospech... Od podania návrhu na obnovu konania robí okresný i krajský súd všetko pre to, aby relevantné dôvody, ktoré môžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, zmietol zo stola.“. V ďalšej časti uviedol, že sťažnosť podáva „... voči uzneseniam KS v Košiciach 11 Co/147/2012-128... z 31. 5. 2013; 11 Co/146/2012-131... z 31. 5. 2013; a voči predchádzajúcim uzneseniam OS v Sp. N. Vsi č. 10 C/90/2010-62... z 9. 2. 2012; č. 10 C-90/2010-76... z 3. 4.2012...“.

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po vykonanom dokazovaní o sťažnosti nálezom rozhodol tak, že (i) vysloví porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, (ii) vysloví porušenie základného práva sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, (iii) zruší uvedené uznesenia a vec vráti na ďalšie konanie, (iv) prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

4. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Ak sťažovateľ má alebo v minulosti mal možnosť domáhať sa ochrany svojich označených práv pred všeobecným súdom, tak to vylučuje právomoc ústavného súdu konať o jeho sťažnosti. Nedostatok právomoci ústavného súdu vyplýva priamo z ústavy (čl. 127 ods. 1 a čl. 127a ods. 1) a ústavný súd ho nemôže prekonať postupom podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý sa vzťahuje len na neprípustnosť sťažnosti spočívajúcu v nevyužití iných ako súdnych prostriedkov ochrany označených sťažovateľových práv.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

8. Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte dochádza alebo porušenie v tom čase ešte trvá (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05).

9. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne to platí aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže preto vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06).

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

11. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd postupom a uznesením č. k. 10 C/90/2010-62 z 9. februára 2012 a jeho uzneseniami č. k. 10 C/90/2010-76 z 3. apríla 2012 a ďalej krajský súd postupom a uzneseniami sp. zn. 11 Co/146/2012 z 31. mája 2013 porušili jeho základné právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

II.A

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 10 C/90/2010-62 z 9. februára 2012 a č. k. 10 C/90/2010-76 z 3. apríla 2012

12. Ústavný súd vychádzajúc z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh konštatuje, že na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 10 C/90/2010-62 z 9. februára 2012 a jeho uznesením č. k. 10 C/90/2010-76 z 3. apríla 2012, nie je daná jeho právomoc, a preto sťažnosť pre nedostatok právomoci odmietol.

13. Inak povedané, vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu č. k. 10 C/90/2010-62 z 9. februára 2012, ktorým návrh na obnovu konania zamietol, a jeho uznesenia č. k. 10 C/90/2010-76 z 3. apríla 2012, ktorým zamietol návrh na odpustenie zmeškania zákonnej lehoty na podanie odvolania, keďže proti nim (obom) bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ mohol využiť a aj využil, keď o odvolaní proti obom uzneseniam okresného súdu rozhodol krajský súd uzneseniami sp. zn. 11 Co/146/2012 z 31. mája 2013. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľa predmetnými uzneseniami okresného súdu.

II. B

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/90/2010

14. Pokiaľ sťažovateľ namietal zbytočné prietahy v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 10 C/90/2010, ústavný súd tieto námietky preskúmať nemohol, pretože v čase podania sťažnosti k ústavnému súdu okresný súd už označené základné práva sťažovateľa neporušoval.

15. Okresný súd uznesením č. k. 10 C/90/2010-62 z 9. februára 2012 návrh na obnovu konania zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie 28. marca 2012 a zároveň požiadal o odpustenie zmeškania zákonnej lehoty na podanie odvolania, avšak jeho návrh na odpustenie lehoty okresný súd zamietol uznesením č. k. 10 C 90/2010-97 z 3. apríla 2012. Okresný súd predmetnú vec vedenú pod sp. zn. 10 C/90/2010 v dôsledku podaných odvolaní sťažovateľom odstúpil krajskému súdu, aby rozhodol o podaných odvolaniach.

16. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa o namietaných skutočnostiach týkajúcich sa postupu okresného súdu v konaní sp. zn. 10 C/90/2010 dozvedel najneskôr v deň doručenia uznesenia okresného súdu z 9. februára 2012 č. k. 10 C/90/2010-72, proti

ktorému 28. marca 2013 podal odvolanie. Predmetnú sťažnosť sťažovateľ ústavnému súdu podal na poštu až 5. septembra 2013.

17. Odstúpením veci krajskému súdu okresný súd vykonal všetky relevantné úkony nevyhnutne potrebné na prerokovanie a rozhodnutie, a preto už okresný súd nemohol žiadnym spôsobom porušovať základné práva sťažovateľa. Krajský súd o podaných odvolaniach aj rozhodol (pozri bod 13).

18. Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II. C

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a uzneseniami krajského súdu sp. zn. 11 Co/146/2012 z 31. mája 2013

19. Ústavný súd z obsahu sťažnosti, jej príloh a dopytom na okresnom súde zistil, že krajský súd v merite veci rozhodol 31. mája 2013. Uvedenými rozhodnutiami potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu, resp. odmietol odvolanie sťažovateľa. Predmetné rozhodnutia boli sťažovateľovi doručené 4. júla 2013, sťažnosť na poštu bola podaná 5. septembra 2013 a ústavnému súdu bola doručená 6. septembra 2013 po uplynutí dvojmesačnej lehoty. Preto bolo potrebné sťažnosť smerujúcu proti krajskému súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú odmietnuť.

20. Napokon pozornosti ústavného súdu neuniklo, že sťažovateľ podal 31. októbra 2013 proti obom uzneseniam krajského súdu dovolanie. Ak sa za tejto situácie domáhal svojho práva jednak na dovolacom súde a zároveň aj na ústavnom súde, musela by byť sťažnosť odmietnutá aj pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací.

21. Sťažovateľ namietal tiež prietahy v konaní odvolacieho krajského súdu. V súvislosti s tým ústavný súd bez potreby hlbšej argumentácie poukazuje na skutočnosť, že ak sťažovateľ proti prvostupňovým rozhodnutiam podal odvolanie 28. marca 2013 a krajský súd o týchto odvolaniach rozhodol 31. mája 2013 a tieto rozhodnutia boli sťažovateľovi doručené 4. júla 2013, nemohlo *prima facie* dôjsť k prietahom v konaní krajského súdu.

22. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2014